

havns 7de Valgkreds (C. Hage) om, at i 3dje Stykke skulde Bestemmelsen om, at Bryggeriets Eier hæfter for Bøderne baade for sig selv og, for saa vidt Bøderne gælder en Forpagter, Bestyrer, Fuldmægtig eller hans Folk. Det blev betegnet som noget — jeg tror endog saa det ærede Medlem brugte det Udtryk monstret. Men Bestemmelsen forekommer mig at være i og for sig meget forstandig. Man kan dog i Virkeligheden ikke udsætte sig for at have kun en Straamand at holde sig til i saadanne Tilfælde. Dersom Bryggeriet sætter som Bestyrer — eller det kunde ogsaa være under Navn af Forpagter — en uvederhæftig Mand, som ikke for sit Bedkommende har nogen særlig Modbydelighed imod at affone Bøder med almindeligt Fængsel, ser jeg i Virkeligheden ikke, at man har tilstrækkeligt Hold paa Forholdet, naar man ikke kan holde sig til selve Manden. Samme Betragtning har man ogsaa gjort gældende i Loven om Brændevinsbrænding. Der have vi det samme. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds gjorde Indsigelse imod — ikke i Anledning af Vædringsforslaget, men i Anledning af Udtalelsen ved 1ste Behandling — at der var nogen Parallell at trække. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at i § 46 i Loven om Brændevinsbrænding staar der, at Bøder efter denne Lov tilsvares af Brændevinsbrænderen, med mindre han kan tilvejebringe Sandsynlighed for, at den strafbare Handling ikke kan tilregnes ham selv eller hans Folk. Det er altsaa ganske klart, at ogsaa efter Loven om Brændevinsbrænding hæfter Brændevinsbrænderen for de Fæll, der ere begaaede, selv om de ikke ere begaaede af ham. Det er ikke alene tydeligt efter Ordene, men vil ogsaa fremgaa af Forhandlingerne om Loven, at dette var Mening og ikke noget andet. At man i ethvert Tilfælde ikke kan være tjent med, hvor man har et betydeligt Bødeansvar at gøre gældende, at være udsat for at komme til at staa over for en uvederhæftig Straamand, den Sag er ganske klar.

Jeg gaar dernæst over til de Vædringsforslag der ere stillede af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds. Vædringsforslagene Nr. 2, 3 og 4 kan jeg omtale samlede, da de jo alle gaa ud paa at nedlægge Skatten mer eller mindre. Jeg skal først gøre den Bemærkning, at for mig ere den her foreliggende Lov og den Lov, der for nogen Tid siden blev sendt fra dette Ting op til det andet Ting om Forandringer i Toldafgiften for Sukker m. m., uadskillelige, saaledes at forstaa, at ikke noget af

Lovforslagene bliver enkeltvis indstillet af mig til allerhøjeste Statsrådsforretning. De blive enten bagefter indstillede eller intet af dem. Men naar der for mig er en saadan uløselig Kæde, der forbinde disse to Lovforslag, er det ogsaa en Selvfølge, at jeg ikke kan modtage en Medrådsrådsforretning, og en betydelig Medrådsrådsforretning i den forventede Statsindtægt gennem det ene Lovforslag, uden at det andet Lovforslags betydelige Reduktion af Statsindtægterne bliver formindsket. Mere behøver jeg for mit Bedkommende ikke at udtale om disse 3 Vædringsforslag. Vædringsforslag under Nr. 6, der jo gaar ud paa at Ordene i § 2 „regelmæssig Bryggemaade“ skulle udgaa, vil jeg fraraade, da jeg ikke kan se, at der er nogen stellig Grund til at lade disse Ord gaa ud. Ganske vist ligger Hovedbetydningen, Hovedpunktet i Bestemmelsen om Udgangstiden for Olfat fra Bryggeriet i dette Udtryk: „til Nydelse fuldsærdige Tilstand“, men jeg tror, at det vil være nyttigt at bibeholde de Udtryk, der ere brugte ved Siden deraf eller rettere forud for det, og som jo ere, at Olfat ikke maa forlade Bryggeriet, „forinden det er bragt i den efter dets almindelige Bestaffenhed og regelmæssige Bryggemaade til Nydelse fuldsærdige Tilstand.“ Den Grund til at udelade eller udstemme disse Ord „og regelmæssige Bryggemaade“, som blev angivet af den ærede Forslagsstiller, tillægger jeg ikke nogen Betydning. Den ærede Forslagsstiller, ligesom flere, der have haft Ordet om hele dette Forslag og om den omtalte § 2, har jo dannet sig den Forestilling, at § 2 vil gøre Finansministeren til Overbryggermester for det hele Land, saaledes at han i Virkeligheden kunde bestemme, baade hvilket Olfat der maatte drikkes i Landet, og paa hvilken Maade dette Olfat maatte brygges. Dersom jeg havde denne Forestilling om § 2's Rætteevne, vilde jeg være den første til at stemme ikke blot imod § 2, men ogsaa mod hele Loven — thi uden § 2's sidste Stykke er Loven, saaledes som den i øvrigt er bygget, i mine Tanker umulig, ufuldstændig. Men det er jo langt fra at være Tilfældet. Man har tidligere, naar man har overvejet dette Spørgsmaal om, paa hvilket Tidspunkt Olfat maatte forlade Bryggeriet, og altsaa paa hvilket Tidspunkt det skulde afgøres, om det var skattepligtigt eller skattefrit Olfat, bestættiget sig med og undersøgt, om man ikke kunde fastsætte bestemte Lagringstider for de forskellige Slags Olfat, saaledes at for den Tid skulde Udgangen fra Bryggeriet være forbudt. Men man har der den store Vanskelighed at overvinde, som jeg tror er uovervindelig, at man